

Any Joan Guinjoan

Carles Guinovart i Rubiella, membre de la Reial Acadèmia de Belles Arts de Sant Jordi

Carles Guinovart Rubiella, membre de la Reial Acadèmia de Belles Arts de Sant Jordi, fou l'encarregat de presentar el mestre Joan Guinjoan en l'homenatge que se li rendí el 18 de setembre.
Foto: Maria Eugènia Perea Virgili.

Excel·lentíssim Sr. President.
Il·lustríssims membres i companys de la Reial Acadèmia. Senyores i Senyors.

Em pertoca a mi adreçar-me a vostès en nom de la Reial Acadèmia Catalana de Belles Arts de Sant Jordi per presentar l'homenatge que ret la nostra entitat a l'estimat compositor Joan Guinjoan, amb motiu del seus vuitanta anys acomplerts l'any 2011, entitat en la qual ell mateix pertany des de l'any 1991 com a Acadèmic de número. La tasca que se m'ha encomanat, també en representació de la Secció de Música d'aquesta Acadèmia, és quelcom que faig amb gran plaer, donada la gran amistat que, de sempre, he mantingut amb l'homenatjat, juntament amb la gran admiració que, en tant que col·lega, li professo. És així que, més que un repàs al seu brillant historial, al qual es pot accedir fàcilment avui dia per diferents mitjans, he preferit fer un apropament personal, sempre més càlid i insospitat, així com el risc d'una valoració, des del meu angle, del seu llenguatge

i trajectòria. Donat que, després de les paraules, seguirà la música, em permetré també comentar les obres de Guinjoan que escoltarem interpretades pel pianista José Menor.

A fi de fer més avinent aquest apropament a la figura de Joan Guinjoan hem distribuït a l'entrada, com hauran vist, alguns llibres monogràfics de la seva ja extensa bibliografia, ni que sigui a títol de mostra, i per si algú interessat vol prendre alguna referència. La presència física dels llibres, poder-los tocar, fullejar, almenys per mi, encara té un poder de seducció; per això, mostrar-los és sempre més efectiu que no pas enumerar un fred llistat.

Tot i que m'agradaria comentar la importància de cadascun d'aquests llibres per descobrir millor el món intern i les vicissituds del compositor, des de l'inicial *Ab Origine* de l'any 1980, fins la recent *Carta Blanca* de l'homenatge, amb grans concerts, fet a Madrid l'any passat, tot i no voler-me estendre al respecte, deia, sí que els vull llegir un breu paràgraf del

llibre aparegut el desembre de 2012, *Joan Guinjoan, íntim. Les arrels del compositor riudomenc* escrit per dos joves de Riudoms, Anton Marc Caparó i Maria Eugènia Perea, per destacar-ne el to proper en què tot ell està

“Sí que els vull llegir un breu paràgraf del llibre aparegut el desembre de 2012, escrit per dos joves de Riudoms, per destacar-ne el to proper en què tot ell està escrit”

escrit. Ja en les notes preliminars es plantegen: “Qui és Joan Guinjoan? Què en sabem, nosaltres d'ell? L'havíem vist en fotografies a la premsa local i nacional, amb les seves ulleres gruixudes de pasta i la pipa a la mà,

amb un ample somriure característic que transmet bonhomia, i, sobretot, que fa una música estranya no apta per a no iniciats, que recollia nombrosos premis arreu del món”

Trobaran també, al costat del programa del concert, unes brevíssimes dades sobre la carrera del compositor, cosa que em relleva a mi de fer un passeig verbal per les diferents efemèrides. Quant a cedés, acompanyem només el doble cedé, de columna Musica, amb la integral de piano de Guinjoan en interpretació del pianista que avui ens acompanya, i encara, una primícia, que ni tan sols s'ha arribat a comercialitzar, de la Fundació BBVA, sobre *Joan Guinjoan, retrato de un homenaje* i que inclou altres repertoris instrumentals, percussió, acordió, etc.

M'agradaria citar, tot just per començar, les paraules inicials de Guinjoan del seu discurs d'entrada a l'Acadèmia, perquè és ja una definició de la seva actitud vital. S'expressa així: “Sempre he dit que allò que il·lusiona

constitueix un estímul important per a la nostra existència perquè ajuda a viure amb més intensitat i, per tant, ajuda a crear, sent la pròpia vida, creació.”

Una tal declaració ens situa al davant d'un concepte vitalista de la creació, emmarcat per la il·lusió, però il·lusió com a motor de creativitat, i una creativitat que s'assenta sobre una base eminentment humanista. D'aquí es desprèn tota una ètica i autenticitat que donen valor substantiu a la seva producció, uns valors tan escassos en el nostre món actual que destaquen per la seva excepcionalitat. És aquesta excepcionalitat ètica, aquesta voluntat de descobrir-se a si mateix, el que acaba produint la seva originalitat. D'on prové aquesta qualitat de l'estil serà sempre un misteri, però ens

arribarà la força, el neguit de la recerca, la dialèctica del contrast, tot el que, amb un llenguatge sever dintre dels paràmetres contemporanis, és capaç de sacsejar-nos i treure'ns de la nostra pròpia passivitat.

El que més admiro del compositor és la seva manera de construir, de com certes idees germinals, aparentment innòcues, van prenent forma i arriben a créixer de manera coherent. El llenguatge actual, en què hi cap tanta experimentació, sovint avorrida i intranscendent, trobar el sentit de la coherència, que és tant com dir “el valor intrínsec de l'obra”, és un dels aspectes més preuats d'un artista ambiciós, tant més quant aquest llenguatge és obertament avantguardista, per no dir, dintre del context, revolucionari.

He de confessar, des de la meua perspectiva personal, a una dècada de distància entre les nostres edats, que m'ha cabut el privilegi de fer un seguiment bastant proper de les seves diferents estrenes produïdes a casa nostra. En els anys previs a la democràcia no era fàcil descobrir –llevat de les tècniques pròpies del serialisme imperant– la batzegada avantguardista que es jugava arreu d'Europa. Fou així que en Joan es convertí per a molts de nosaltres en un referent, més encara quan la seva accessibilitat humana ens feia molt més fàcil el contacte. Podria explicar mil anècdotes d'aquell període dels anys seixanta que il·lustrarien en excés aquesta semblança, però recordo que quan en Joan estava posseït pel dimoni de la creació, ni que fos en el lloc més impensat, fins i tot inversemblant, com entre la bullícia d'un carrer comercial, t'explicava, partitura en mà, tot cantant expansivament, l'evolució d'aquella cèl·lula que irremissiblement anava prenent forma. Vist des de fora podia ser una imatge verament surrealista. Lluny del to doctoral que sembla que hauria de prendre l'explicació d'una composició de gran calada, aquesta proximitat t'arribava a l'esperit i t'acabava contagiant l'apassionament. Vull dir amb tot això que el seu treball laboriós partia de l'entusiasme, un estat engrescador que, diria, és un factor cabdal de la seva capacitat de comunicació.

Aquests “raptés”, en expressió del mateix Beethoven, són moments màgics, la força dels quals queden plasmats a la partitura com un sortilegi, conjur que incideix directament en l'interpret, si és que

aquest, amb refinada sensibilitat, ho sap capir. Jo crec que, sigui quin sigui l'estil que prengui, la saba essencial de la seva música radica, malgrat tot, quasi sempre en un estat d'emoció, i una emoció posada, a més a més, a flor de pell. No concebo per tant la música d'en Guinjoan, tot i la seva part innegable d'intel·lectualisme constructiu, sense la força càlida de l'emoció. El gran crescendo formal i emocional que endevinem en moltes de les seves obres, *Jondo* entre elles o bé *Au revoir Barroco* són el resultat d'una progressiva acumulació de factors conseqüents que semblen demanar alhora una multiplicació de les mans del pianista.

La seva escriptura pot demanar clústers al piano, entesos com a immenses taques sonores, noves grafies, flexibilització del tempo que s'escolta suspès i fluctuant, fins i tot improvisació en grup a partir de diferents formants en la música de cambra, o procediments rítmics altament originals; però aquests moments d'aparent llibertat interpretativa estan ubicats en el lloc adient, potser després del gran esforç d'arribada a un punt culminant, perquè en la música d'en Guinjoan trobem un discurs il·latiu en què concorren diferents punts culminants, moments climàtics als quals sap arribar amb estratègia de gran organitzador del temps, de manera seqüencial, i que dóna sentit a la configuració de la forma. Perquè la distribució del temps en composició, com la compressió del ritme que crea tensió, és un procés propulsiu, netament orgànic que no ha per què ésser necessàriament lineal.

Tota l'obra de piano de

Joan Guinjoan, amb la medalla d'acadèmic, fotografiat amb Rosa Fernández García, estudiant de l'obra del compositor riudomenc i col·laboradora de Lo Floc 203.

Foto: Maria Eugènia Perea Virgili.

Guinjoan és de gran dificultat i envergadura, perfectament connectada a les *noves grafies* de l'avantguarda musical corresponents amb el seu llenguatge. Si bé és un gran coneixedor de la millor tradició pianística, en tant que bon intèrpret de piano que fou en la seva joventut, ha comprès el nou llenguatge virtuós, ancorat encara en la més noble tradició, que l'impulsa sovint des del magma confós, abstracte, d'unes cèl·lules primigènies al començament d'una obra, com al principi de *Verbum*, fins a una realització agosarada i brillant que t'arrossega en la seva evolució.

Ben mirat, entengueu, el piano es pot dir que és una orquestra! Amb la immensa gamma d'atacs i la sàvia elecció dels diferents registres pot aportar, com ha sabut fer per exemple el seu admirat Olivier Messiaen, un sentit fascinant del joc de colors. En

aquest sentit, deixeu-me dir, el piano no és un clavecí, que resulta, malgrat altres grans qualitats, més aviat *monocolor*; el piano, en si mateix, per en Guinjoan és un “caleidoscopi de vidres de color” que dóna una immensa varietat d'al·licients a qui l'escolta, i en Joan això ho sap molt bé i juga fort aquesta carta. Cada octava del piano, cada registre en ell mateix, és un nou color –gairebé un nou instrument– i des de la combinació dels registres, per l'orquestrador del piano com en la paleta d'un pintor, sorgeix una riquesa de timbres diferenciats que, ja des de Beethoven i Liszt, s'apropen sovint al sentit plàstic de la pintura. Per això l'orquestra creix en paral·lel amb l'evolució del piano des del Romanticisme.

S'ha parlat moltíssimes vegades del caràcter meridional de la música i l'estil d'en Guinjoan i això

El pianista José Menor interpretà –en estrena mundial– *Recordant Chopin*, una peça en dos moviments (*Moderato i Agitato*) que Guinjoan compongué l'any passat en homenatge a Leopoldo Rodés. Foto: Maria Eugènia Perea Virgili.

es deu al fet que la seva música és una música calenta que, com aquest *Jondo* d’avui, arrenca inconfusiblement de l’emoció. Per progressiu, atrevit i complex que sigui el seu llenguatge, per avançat que es mostri tant tècnicament com estètica, el “batec del cor”, d’una o altra manera, hi és sempre present. I això explica, en gran part, que la interpretació de les seves obres no deixin mai indiferent l’espectador, i no només per l’ingredient virtuosístic que acompanya, sinó per la seva força rítmica i autèntica visceralitat. No és d’estranyar, doncs, que entre la seva producció figurin títols tan passionals, llevat d’aquest *Jondo*, com *Flamenco*, *Homenaje a Carmen Amaya* per a grup de percussions, *Recordant Albéniz*, etc.

Tot i la gran dificultat, sempre complexa, la seva escriptura pianística és la de qui coneix perfectament els grans recursos de l’instrument. La seva intensa experiència concertística a finals dels anys cinquanta del segle passat, amb dos-cents cinquanta recitals, segons indica la doctora Rosa María Fernández, és un factor determinant del seu domini i maduresa, una escriptura en què es té sempre en compte les capacitats de l’intèrpret i que ens permet parlar d’una autèntica “humanització instrumental”. En una època mecanitzada com la nostra en què la fascinació per la informàtica, o la música procedent de la màquina, ha portat molts compositors a experimentar amb l’electroacústica i les noves tecnologies, Guinjoan, tot i la seva agosarada visió estètica, no ha perdut mai el contacte amb l’intèrpret perquè la seva és una música pensada i escrita des de l’angle executiu i, tot i que el que escriu sigui de gran

envergadura, de vegades arriscat i, fins i tot, temerari, fa que interpretar les seves obres, aspecte altament positiu, acabi sent agraït pel pianista. Dic això com a gran mèrit adquirit, en contraposició a moltes músiques actuals que presenten una dificultat gratuïta, sense correspondència amb els resultats, que creen prevenció i desconfiança en l’executant. És per això que la seva escriptura, sempre un repte pel gran intèrpret, és presa amb entrega i seriositat atès que, a més a més del sentit de idoneïtat instrumental que comentem, hi ha substància autèntica en el pòsit de la

“Es desprèn tota una ètica i autenticitat que donen valor substantiu a la seva producció, uns valors tan escassos en el nostre món actual que destaquen per la seva excepcionalitat”

seva composició, com fa constar Álvaro Gisbert en l’esplèndid article de la *Carta Blanca* intitulat “Verdades”, insistint filosòficament en què és la veritat per a un artista i com aquesta, per contagi, es fa present en la interpretació.

En la seva faceta organitzativa de concerts, quan era el responsable, per exemple, de la Setmana de Música Contemporània a Barcelona o bé quan plantejava el programa d’algun dels concerts de l’inoblidable grup Diabolus in Música, la bonhomia d’aquest “diable” t’acabava demanant una obra nova, deia, per completar el programa.

Haig de confessar que moltes de les meves composicions deuen la seva existència a aquest acte generós. No és d’estranyar, doncs, que el dia del meu ingrés en aquesta Reial Acadèmia volgués fer ja en aquell moment el meu particular homenatge aportant una història fàustica, si voleu, un conte musical, titulat precisament “Diabolus in música”, història d’una nota infausta, com suposo molts de vostès recordaran.

El programa d’avui presenta tres de les obres més destacades del seu catàleg, amb el benentès que una d’elles és una primícia, que aporta un grau més d’interès, per la novetat, a un programa prou atractiu per ell mateix: *Verbum*, *Recordant Chopin*, darrera obra escrita per a piano sol, i el celebrat *Jondo*, una de les seves obres més atractives.

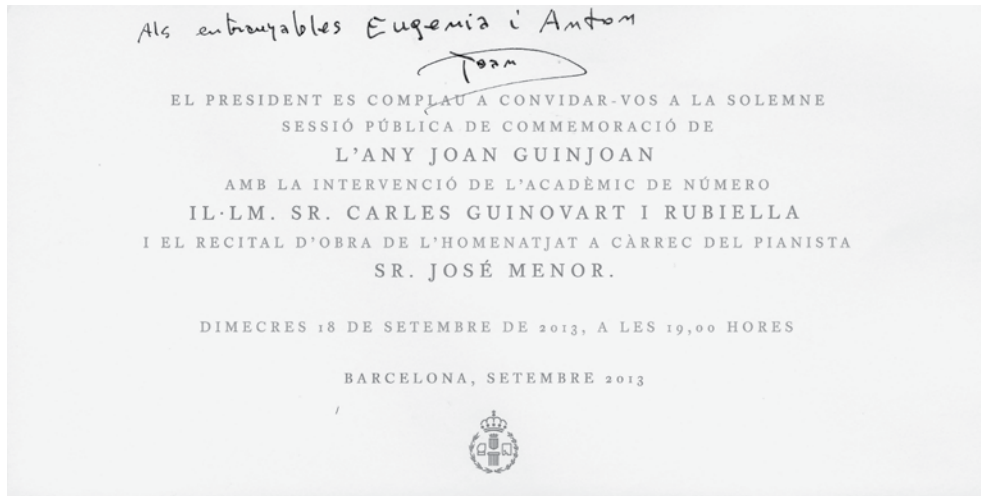
Verbum Genoma in música és una de les darreres i més ambiciosos composicions per a piano de Joan Guinjoan. Encàrrec de la Residència d’Investigadors a través del seu president, el doctor Francesc Farré, fa ara tot just deu anys, tracta un tema científic com és el del “gen de la parla”. “En aquest sentit –indica el propi compositor– he de puntualitzar que, per damunt de tot, sóc músic i, per tant, la relació del títol amb el contingut de la composició és d’ordre poèticomusical, ja que el genoma humà m’ha servit d’estímul creatiu o pretext per escriure una obra d’interès musical en la qual existeixi el corresponent equilibri entre forma i fons”.

Després d’escoltar l’obra, a la qual vaig assistir ja el dia de l’estrena a la Residència d’Investigadors haig de dir que és aquesta una composició

tremenda, en la qual el compositor sembla superar-se més enllà de *Au Revoir Barroco*, tremenda en la seva durada de quasi disset minuts, plenament desorbitada sobretot al llarg de tota la seva primera part –vers els seus primers cinc minuts. Aquesta secció vol ser representativa o una descripció del caos produït després de la gran ruptura, immens clúster des del qual arrenca. Aquest caos, de ritme inconcret, que simbolitza els primers balbuceigs, tal vegada incoherents, intenta, des del titubeig fonètic de la parla, l’articulació sonora a través del so suspès que a poc a poc va prenent forma i concreció. D’aquest so brut amb el qual comença, un esclat ressonant de llarguíssima durada del qual es prefiguren espurnes sonores, notes fluctuants, reminiscents d’aquell cataclisme, que assagen la recomposició de l’ordre.

Diu encara el compositor: “Si bé és cert que el llenguatge musical emprat és variat i ha estat tractat amb gran llibertat, hi trobarem amb freqüència la transcripció de les quatre lletres químiques a base del codi genètic: adenina (A), timina (T), citosina (C) i guanina (G), traduïdes en els sons la, do i sol. Cal assenyalar que, per bé que la lletra T no té res a veure amb el do, m’he permès de repetir aquest so a fi de mantenir la cèl·lula do – sol – la, sense interrompre així el codi amb sons estranys, ja que les mateixes limitacions d’aquest breu motiu van crear un gran poder d’atracció en la meva idea compositiva”.

Després d’aquestes paraules entenem que el diatonisme d’un motiu de tres notes serà l’element configuratiu que donarà pas a

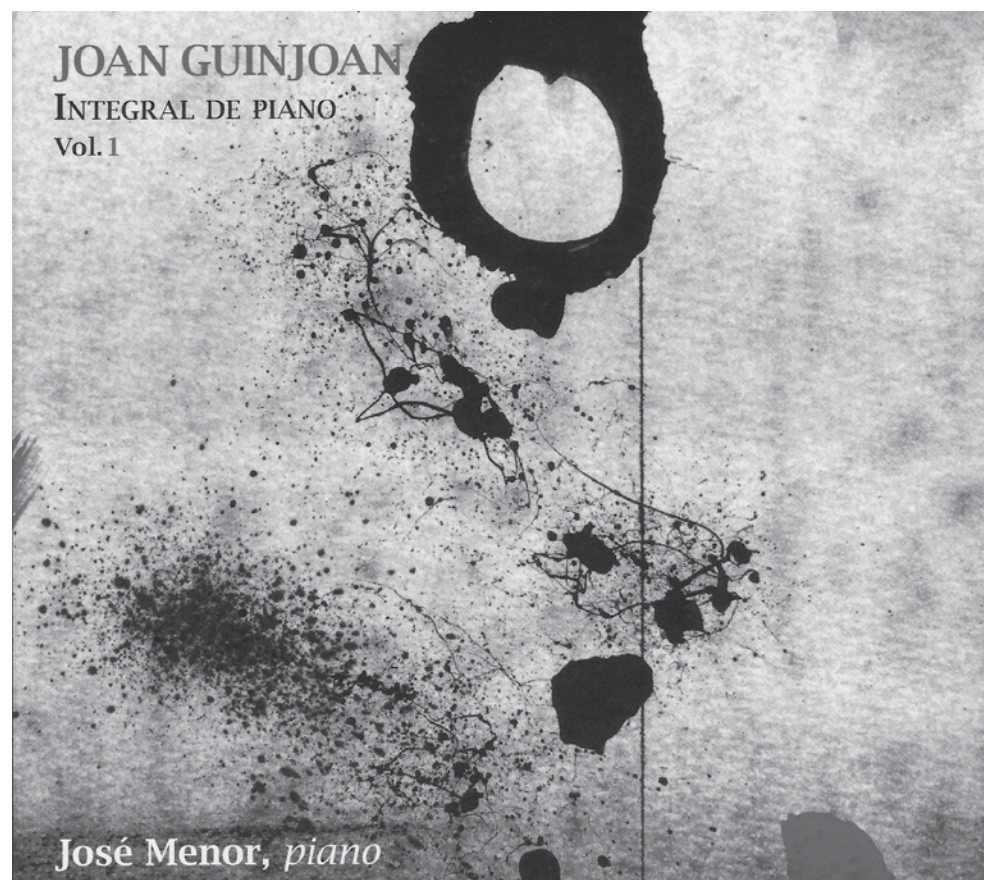
Targetó d’invitació a la solemne sessió pública de commemoració de l’Any Joan Guinjoan, que tingué lloc al saló d’actes de la Casa Llotja de Mar de Barcelona el 18 de setembre.

l’evolució i, després del gran clímax amb què fineix aquesta primera part, la segona, *Calmo e Libero*, prendrà tot un altre caràcter, de ressonàncies dolces, conciliadores o “sensorialment tonal”. Les mateixes harmonies semblen haver-se suavitzat en un envoltant *dolce*, en un registre gairebé contemplatiu, molt agut i timbrat, que mica en mica tornarà a prendre cos. Com efecte de la cèl·lula estreta del genoma, el diatonisme s’anirà imposant i els climes donaran la sensació de reminiscències impressionistes evolucionades en els nous criteris del pensament actual. Així, doncs, el net “diatonisme de tecles blanques”, preses amb sentit primigeni, com primigeni és el primer descobriment de la parla, arriba a un estat de plenitud anímica, serena, *Molto Tranquillo*, estadi en què el *verb*, a través de les tres notes que caracteritzen el genoma musical, ha

aconseguit el miracle.

La darreríssima obra per a piano, escrita l’any passat, i que avui presentem com a veritable estrena mundial –es donà només, recent escrita, en sessió privada en homenatge a l’insigne mecenes Leopoldo Rodés– és *Recordant Chopin*, encàrrec del Palau de la Música Catalana. Si abans hem parlat de la imbricació del llenguatge d’en Guinjoan amb la genuïna tradició pianística, el reconeixement que fa de Chopin mostra obertament les seves arrels en el més granat de la millor tècnica pianística. Però... per què Chopin?

Si em permeten l’autocita em remetré a la breu defensa del pianisme de Chopin i el seu valor genuí que vaig fer en el meu discurs d’entrada en aquesta Reial Acadèmia, en relació a l’anàlisi musical, i després de valorar l’escriptura pianística de Robert Schumann, deia el següent:

Caràtula del primer volum de la integral de piano de Joan Guinjoan, interpretada per José Menor i publicada pel segell Columna Música.

“Accedir, per exemple, a Chopin, demanarà un altre pianisme, una altra problemàtica igualment fascinant. Per a qui vulgui aprofundir els secrets del piano, fer seva la fisonomia topogràfica del teclat a través del tacte, però d’un teclat transcendent, de gran envergadura, Chopin és una experiència única, irrepetible e inenarrable. No és que acabi sent important per als pianistes perquè gairebé no hagi escrit més que per a piano, no; Chopin és important perquè la impressió teclística que el defineix, el motlle que acaba configurant de la mà i la posició d’aquesta mà sobre les tecles, li pertanyen en exclusivitat. És un traç, un dibuix i una silueta tàctil

diferent de la de Schumann, o de la de Liszt, un altre gegant de la vastitud de recursos originals que li són propis. Tots ells, i cadascun per separat, són inqüestionablement, grans escultors del so, i aquí la paraula està emprada en relació al fet que la mà, la seva configuració educada, s’adapta tècnicament a les exigències de l’estil, a la noció física, quironòmica si es vol, de realització escultòrica del so amb les mans.

Modelar una obra musical, sentir-la des de l’energia que pot arribar a desprendre la mà, conduir amb coneixement el control d’aquesta energia, aplicada a més a més amb criteris musicològics, és una experiència molt diferent de la del sol fet d’escoltar. La poesia de Chopin, per descomptat que és capaç de commoure molts cors sensibles a la pura i simple audició, és el gaudi immens dels melòmans..., però aquells que han pogut arribar a interpretar-la, revivint-la fresca amb tota la càrrega i contingut, aquests éssers privilegiats, quan hi ha plena comprensió i osmosi, que han estat capaços de resseguir les petjades manuals i els perfils de la seva configuració formal des del teclat, es pot dir que han viscut una experiència inenarrable, perquè han entès la música “tocant-la”, “palpant-la”, malgrat la seva realitat etèria i vivint-la, amb una participació ontològica, des d’una altra dimensió.”

L’obra que ha escrit Guinjoan consta de dues parts. A la primera, segons ens confessava ell mateix, s’ha deixat endur intuïtivament per l’esperit del *Nocturn* en general, sense fer referència a cap en concret, però un nocturn amb esperit d’avui. A la

segona part, tot i que s’enllacen els moviments sense interrupció, està extreta, amb el seu paral·lelisme octavat a les dues mans, d’aquell final colpidor de la Sonata Fúnebre op. 35, una ràfega de misteri, després de la sentida Marxa Fúnebre, que Alfred Cortot definia com “el vol de les fulles mortes en un cementiri desert”, una ràfega de genialitat premonitòria de nous llenguatges i d’una estètica futura que Guinjoan recupera per aprofundir més, si és possible, aquest misteri i ens deixa desconcertats en la seva fantasmagoria sonora. Un uníson, és cert, però engrossit a dues mans que, envolant-se, recorre el teclat a tota velocitat, un *Presto* que deixa la sensació d’una ràfega de vent purificador que neteja l’esperit de tensions en la seva pròpia catarsi.

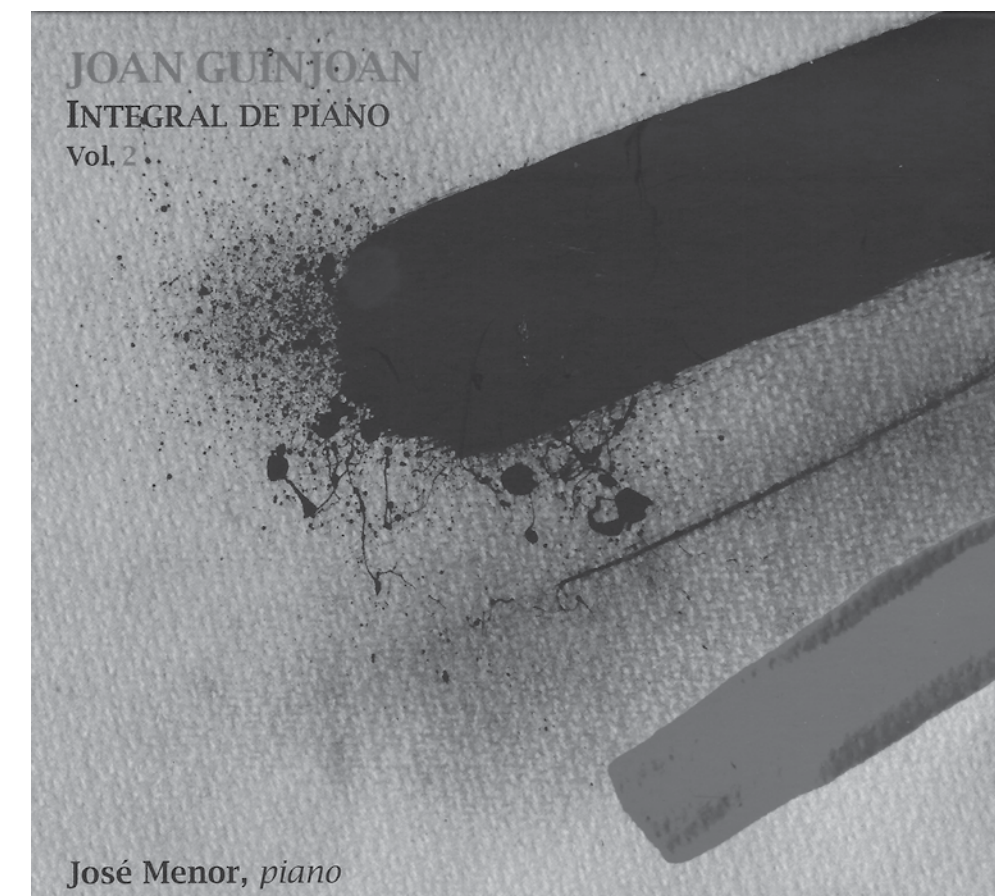
De les tres obres del programa, *Jondo*, de l’any 1979, és no només la més antiga sinó un clàssic dintre de la producció de Guinjoan. Obra també d’un gran virtuosisme que juga amb els paràmetres lliures i de nova grafia que caracteritza la seva escriptura.

La tendència freqüent a començar en el registre més fosc de l’instrument –com succeeix també a *Au revoir Barrocco*–, registre opac que convida a associar el color més greu del piano a la insinuació de “misterioso”, cosa que fa en aquesta obra, assenyala ja un concepte, una tímbrica i un fons un quelcom indefinit en obstinat sobre el qual sorgiran petits elements, anodins en aparença, però que són l’embrió que, de mica en mica, prendrà cos i donarà sentit a la configuració de l’organisme.

Jondo comença sense rigor

rítmic en un *ad libitum* que flexibilitza la pulsio temporal. L’escriptura pianística pot semblar per tant irregular tot i que el protagonisme inicial s’escau en l’efecte del petit clúster que es desfà progressivament i que simula el gemec de l’*Aaaay!* del flamenc andalús. És un efecte curiós i molt reeixit, aquest atac brut de vèries notes consecutives, atacades en bloc i deixades ràpidament una rere l’altra, reduint el gruix de l’atac en un glissando negatiu i que ens presenta, de bon principi, el caràcter que justifica el títol de la peça i vehicula la imaginació de l’auditor.

Caràtula del segon volum de la integral de piano de Joan Guinjoan, interpretada per José Menor i publicada pel segell Columna Música.

Es configuren així dos móns diversos, dispersos i independents, que podem entendre com asincrònics o desconnectats. D'una banda aquells sis sons inicials en obstinat rotatiu, aquella ronca remor allà baix que remuga suaument i dóna sentit de continuïtat. I, de l'altra, els elements més o menys esparsos que apareixen en el registre mig del teclat, molt més audible i que en els seus impulsos aïllats destaquen del fons. Hi pot haver una aparença improvisativa, en aquest començament, quelcom fluctuant per bé que tot està curosament escrit. Aquesta independència simultània, aquesta volguda asincronia en el fenomen múltiple és un dels factors cabdals de molta de la música contemporània, una música que s'ha deslliurat de la quadratura rítmica de la música clàssica i romàntica i es permet vagar, sinó divagar, per la fluctuació sonora a l'aparent atzar dels esdeveniments.

Pot ser que l'excés de proximitat no ens deixi ser prou objectius en les nostres apreciacions però, per a mi, tot aquest envoltant humà que l'acompanya forma part de la seva idiosincràsia d'home del Mare Nostrum, un compositor capaç, com hem dit, de sacsejar-te, si saps escoltar-lo, perquè el seu verb és convincent i l'autor d'*El Trencadís* gaudinià sap jugar amb tots els colors sonors fins i tot, com podem comprovar avui mateix, quan escriu per a piano sol.

La fulgurant carrera que situa José Menor com un dels grans valors del pianisme actual ja s'endevinava des dels seus anys de formació al Conservatori Superior Municipal de Música de Barcelona. Si bé un excés de facilitat envers el piano pot estar sovint en detriment de la qualitat interpretativa, l'ensenyament al Conservatori a través

de la seva exigent professora Maria Jesús Crespo, li donà els mitjans per a un estudi aprofundit dels diferents repertoris i la capacitat reflexiva davant els diferents estils.

Jo mateix, que vaig tenir el privilegi de tenir-lo com a deixeble de composició, puc parlar de les seves inquietuds i de l'actitud de voler anar sempre més enllà dels resultats adquirits. Músic completíssim, que **“Guinjoan, tot i la seva agosarada visió estètica, no ha perdut mai el contacte amb l'interpret perquè la seva és una música pensada i escrita des de l'angle executiu i, tot i que el que escriu sigui de gran envergadura, de vegades arriscat i, fins i tot, temerari, fa que interpretar les seves obres, acabi sent agraït pel pianista”**

també va sentir la fiblada de la creativitat compositiva, amb més de vint obres que es demanaven per assolir els quatre anys dedicats als estudis de composició, escriví partitures de tot tipus amb una excel·lència que acabava sent l'orgull del professor. Només lamento que el seu temps comprimit d'interpret de gran nivell l'hagi hagut de distreure d'una possible dedicació a la composició,

matèria per a la qual està tanmateix molt ben dotat. Deixeu-me manifestar encara que, a la petita tesi d'investigació o anàlisi que s'exigia com a final d'estudis, en José va preparar un formós treball sobre l'evolució del piano en l'escriptura de la música del segle XX. Cito tot això per dir que el pianisme de José Menor està impregnat de comprensió dels missatges, que es planteja la interpretació racionalment des de la valoració compositiva, entenent-la des de la seva construcció orgànica i, a l'ensem, des de la vivència visceral que reclama, com hem dit, l'obra pianística de Guinjoan. Amb aquesta potencialitat i elevada qualitat –només cal llegir atentament el seu currículum– no és rar que, a hores d'ara, moltes entitats organitzatives de concerts a nivell internacional “se'l rifin” i que no pari de moure's de Londres a Nova York així com a Iberoamèrica.

Em congratulo, doncs, com deia al principi, d'haver pogut presentar avui, en el marc d'aquesta nostra noble Institució, a dues persones molt estimades d'aquest que us parla: en Joan Guinjoan, una de les figures senyeres que honoren aquesta Acadèmia, la presència de la qual enorgulleix també la nostra Secció de Música, i la d'un dels intèrprets que millor poden vehicular, després d'haver gravat la integral de l'obra pianística de Guinjoan en dos cedés, la seva música.

Passo però la paraula, abans del recital, a l'il·lustríssim senyor Francesc Bonastre, president de la nostra secció. Moltes gràcies. »

Reproducció del discurs que pronuncià Carles Guinovart Rubiella en el solemne acte d'obertura de l'Any Joan Guinjoan, el 18 de setembre a la Reial Acadèmia de Belles Arts de Sant Jordi.

Menys accidents de motocicleta, prioritat del Servei Català de Trànsit (SCT)

L'SCT posa en marxa campanyes específiques per millorar la seguretat dels motoristes

Diptic de la campanya “Millor que et vegin”, que té com a objectiu fomentar l'ús dels reflectors en el casc dels motoristes.

L'SCT ha iniciat una campanya per fomentar l'ús dels adhesius reflectors en el casc. Els Mossos d'Esquadra els distribueixen en els controls PRE.MOT.

Redacció Barcelona

A Catalunya l'ús de la motocicleta està molt arrelat a la mobilitat de les persones, tant per al desplaçament a la feina sobretot a les grans conurbacions (només a Barcelona hi ha 295.733 motos, 129 per cada mil habitants), però també com a vehicle d'oci dels caps de setmana. El col·lectiu dels motoristes no ha experimentat una davallada sostinguda de l'accidentalitat en els darrers anys, a diferència de la sinistralitat en general, que des de fa 10 anys descendeix any rere any. En la darrera dècada, els turismes han registrat una reducció de l'accidentalitat d'un 72% i les motos s'han quedat en una disminució del 60%. Fins al 22 de setembre d'enguany hi ha hagut a la xarxa viària interurbana catalana **27 morts ocupants** de motocicletes i ciclomotors en accidents de trànsit. En el mateix període de l'any passat van ser 33 les víctimes mortals de vehicles de dues rodes.

Perfil de l'accidentalitat de dues rodes

De les dades de sinistralitat dels vehicles de dues rodes d'aquest 2013 recopilades per l'SCT i els Mossos d'Esquadra es pot determinar quin és el perfil de les víctimes d'accidents de motos.

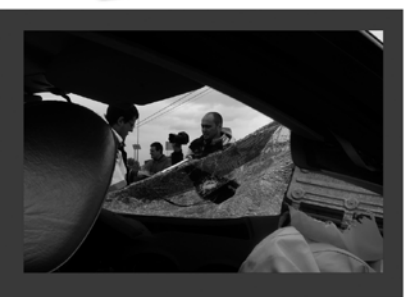
- Totes les víctimes mortals menys una són **homes**
- La majoria tenen entre **31-40** anys i entre **51-60**
- Entre les causes de l'accidentalitat, destaquen les **sortides de via** i les **col·lisions amb un altre vehicle**
- Totes les víctimes, menys una, portaven **casc**

■ Quant a la franja horària, la majoria dels accidents han tingut lloc o a primera hora del matí o a primera hora de la tarda.

Campanya per millorar la visibilitat dels motoristes

“Millor que et vegin” és el lema de la campanya que aquest estiu ha endegat l'SCT per augmentar la seguretat dels usuaris de les motocicletes. L'actuació té com a objectiu fomentar entre els motoristes l'ús de reflectors en el casc per augmentar la seva visibilitat i en conseqüència la seva seguretat a la xarxa viària. La campanya s'ha concretat en el repartiment d'uns adhesius reflectors per enganxar al casc que van acompanyats d'un diptic que conté els missatges “Millor que et vegin” i “Et veuran i augmentarà la teva seguretat”. Aquests elements, que fan més visibles els motoristes, són distribuïts a través dels Mossos d'Esquadra, monitors d'educació viària o associacions de motoristes, entre d'altres. L'SCT recomana l'ús d'aquests adhesius reflectants, que des d'aquest 2013 ja són obligatoris a països europeus com França.

Una altra acció que s'han posat en marxa és la difusió d'una campanya específica en mitjans de comunicació especialitzats sobre l'ús de la moto i consells a tenir en compte per evitar conduccions de risc. A més, a finals d'any l'SCT disposarà dels resultats d'un estudi fet en col·laboració amb la Universitat Politècnica de Catalunya (UPC) en què es porta a terme una anàlisi exhaustiva sobre la mortalitat de motoristes d'enguany.

Balanç positiu de la sinistralitat viària a Catalunya durant els mesos d'estiu

Des de que l'SCT disposa de dades de sinistralitat oficials, aquest ha estat el **millor estiu** pel que respecte al nombre de **víctimes mortals i ferits greus** registrats.

Entre el 21 de juny i el 31 d'agost, s'han produït 34 accidents mortals i 35 morts; un 8% menys que en el mateix període del 2012. La tendència reductora també és manté en el global de l'any 2013 atès que des de l'**1 de gener fins al 31 d'agost** hi ha hagut un **30,1% menys de víctimes mortals** que l'any passat.

La sinistralitat en el període d'estiu s'ha concentrat sobre tot en vies de la demarcació de Barcelona, amb un **68% del total de víctimes mortals**. Pel que fa a la tipologia dels accidents, les col·lisions frontals, les sortides de via i les col·lisions per encaç han suposat prop del **68,6% dels morts** en sinistres de trànsit durant l'estiu.

■ L'SCT SANCIONARÀ A PARTIR DE NOVEMBRE PER CIRCULAR SENSE LA ITV EN REGLA

A Catalunya, hi ha un milió de vehicles que no han passat la ITV.

L'envelliment del parc mòbil de Catalunya derivat de la crisi econòmica així com l'increment dels **vehicles que circulen sense la ITV (Inspecció Tècnica de Vehicles)** en regla té efectes directes sobre la seguretat viària. L'SCT ha volgut posar fil a l'agulla per solucionar aquesta problemàtica que suposa un **increment del risc d'accidents** i durant el mes d'octubre enviarà avisos per escrit als conductors que no tinguin la ITV regularitzada. **A partir del mes de novembre l'SCT ja començarà a sancionar els vehicles** detectats que circulin sense la ITV al dia, a través dels lectors de matrícula instal·lats a la xarxa viària catalana.